Затихає всюди,
Гірш мороз крепить;
Спати вклались люди,
Та не всяке спить.

Грицеві цікаво:
Ніч ясна така...
Блідний промінь мляво
По стіні блука...

Сумно крізь віконце
Молодик зорить...
Ба... Чого ж пак сонце
Ярко так горить?

Начитав про лиса...
Хитрий — кат бери...
Страшно серед ліса
Темної пори...

Повно скрізь ведмедів;
Виє вовцюга...
Всього б там угледів...
От хоча б яга...

Кажуть, ніби в ступі
Їздить без коня...
Мало чого глупі
Плещуть навмання...

Є місця, чувати,-
Круглий рік весна...
Добре б побувати,
Що за сторона...

Мабути — далечко...
Може, там пташки
Саме в’ють гніздечко,
Розцвіли квітки...

Що нам з того? Годі!
Квапся заробить,
Батькові в пригоді
Трохи пособить.

І за це спасибі:
Є бідніші нас;
Ми собі при хлібі,
А ті й так під час.

Тих згадати треба,
Так міркую я;
За отих до неба
Вся мольба моя.

Боже правди милий,
Друже бідарів!
Визволь люд похилий
З вічних тягарів!

Хай дуки байдужі
До братів своїх —
З голоду та стужі
Вирятують їх.

Щоб усіх огріли
Ласка та привіт,
Щоб усі зуміли
Полюбити світ!

Отак догадався
Серед ліжка Гриць;
Як уже не клався —
Набік, горілиць,-

Сон не йде хлоп’яті,
Нужаться гадки...
Хоч давно по хаті
Вже хропли батьки.